

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6943/2022
23.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца „Chipolighting“ доо са седиштем у Београду, кога заступа пуномоћник Никола Јанић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Томислав Ивановић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4215/17 од 24.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 23.05.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4215/17 од 24.01.2019. године у ставу првом и трећем изреке.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4215/17 од 24.01.2019. године преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П 30559/16 од 13.03.2017. године у делу става првог изреке тако што је обавезан тужени АА из ... да тужиоцу „Chipolighting“ доо из Београда на име дуга исплати износ од 3.130,90 евра са каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, почев од 03.06.2015. године до исплате (став 1. изреке). Првостепена пресуда је потврђена у преосталом делу става првог изреке у коме је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да на име дуга исплати износ од 11.194,63 евра са каматом по стопи Европске централне банек почев од 23.10.2012. године, као дана подношења тужбе до 24.12.2012. године а од 25.12.2012. године са каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање, увећане за 8 процентних поена до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу на дан исплате и за затезну камату на износ од 3.130,90 евра у динарској противвредности за период од 23.10.2012. године до 02.06.2015. године, а жалба тужиоца у том делу је одбијена, као неоснована (став 2. изреке). Преиначно је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде тако што је обавезан тужени да тужиоцу на

име накнаде првостепеног и другостепеног поступка исплати износ од 97.684,84 динара (став 3. изреке).

Против правоснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, побијајући пресуду у ставу првом и ставу трећем изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка учињених у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), па је оценио да изјављена ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Такође, у поступку није дошло до погрешне примене или пропуста у примени било које одредбе Закона о парничном поступку, па није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. на коју се у наводима ревизије указује. Остале битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку нису прописане као ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је у пролеће 2009. године ангажовао тужиоца ради извођења радова – адаптације стана у улици ... број .. у Београду, површине 54,15м² чији је власник била у то време ванбрачна супруга туженог. Усмено је између законског заступника тужиоца и туженог уговорено извођење радова који су извођени месец дана. За изведене радове дана 11.08.2009. године архитекта тужиоца, сведок ББ, која је обављала послове шефа градилишта, сачинила је понуду, али ова понуда није потписана од стране туженог. Понуда је гласила на износ од 4.100,68 евра, а са урачунатим ПДВ од 18% укупан износ је био 4.838,80 евра. Уговорене радове тужилац је извео и тужени их је примио, при чему није имао примедбе на квалитет радова. На име накнаде за изведене радове тужени је исплатио износ од 2.000 евра као аванс и износ од 500 евра у току извођења радова готовински, архитекти тужиоца.

Током 2011. године између странака (туженог и законског заступника тужиоца) постигнут је такође усмени договор о извођењу радова на адаптацији локала „ВВ“ у Београду у улици ... број .., који је локал био у закупу правног лица „Renesansa wood processing“ чији је један од оснивача тужени. Тужилац је преко својих радника изводио неке од радова, а неки радови су извођени преко подизвођача које је ангажовао тужилац. Радови су трајали око годину дана, а негде пред крај радова тужилац је сачинио пресек изведених радова који тужени није прихватио, а ни накнадни обрачун, јер је за неке од позиција сматрао да су превисоко одређене као и да садрже ставке које је већ платио. под извођаче су плаћали законски заступник тужиоца а некад и тужени, с тим што је остао дуг тужиоца према неким од подизвођача. Све исплате су вршене на руке законском заступнику и архитекти тужиоца, а некада и подизвођачима непосредно. Према пресеку – обрачуну који је сачинио тужилац а које тужени није потписао, утврђена је укупна вредност изведених радова, вредност радова подизвођача, укупно 22.929,43 евра а са ПДВ 27.056,73 евра. Налазом и мишљењем судског вештака грађевинске струке који су и првостепени и другостепени суд прихватили у целости као објективан и стучан, а који је дат након што је судски вештак у присуству парничних странака у локалу извршио преглед изведених радова, утврђена је просечна

вредност изведених радова ближе описаних у налазу вештака, што укупно, са радовима подизвођача и радовима које је извео тужилац износи 19.130,90 евра а са урачунатим ПДВ 21.508,68 евра. Тужени је на име изведених радова исплатио укупан износ од 16.000 евра. Судском вештаку није био могућ приступ у стан на коме је вршена адаптација у току 2009. године јер је исти у међувремену отуђен, па није могао да одговори на задатак да определи просечну вредност изведених радова у стану. Тужилац током поступка није доставио доказ да је водио грађевински дневник и грађевинску књигу, нити да је туженом издао фактуре за изведене радове.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање првостепени суд је одбио у целини тужбени захтев јер суд није могао да утврди стварну вредност изведених радова, обим плаћања који је тужени вршио, односно висину евентуално преосталог дуга за наведене радове. Наиме, тужени је све радове на адаптацији и стана и пословног простора плаћао лично на руке законском заступнику тужиоца, а не уплатом на рачун тужиоца као правног лица, те су и плаћања које је вршио законски заступник тужиоца другим ангажованим лицима – подизвођачима вршена на руке и без преноса са рачуна тужиоца на рачун тих лица, што је довело до тога да тужилац није суду поднео потребну и валидну евиденцију расхода и прихода које је имао поводом ових правих послова, те не може ни тражити исплату евентуално дугованог износа, о чијој висини и структури није пружио доказе.

Другостепени суд је закључио, имајући у виду вредност изведених радова на локалу без ПДВ (19130,90 евра), као и чињеницу да је тужени исплатио за те радове 16.000 евра, да је тужени примио изведене радове, те да је с обзиром на начин пословања односно уговарања послова и плаћања изведених радова вештак утврдио просечну вредност изведених радова, да је разлика између просечне вредности изведених радова и износа које је тужени исплатио за те радове 3.130,90 евра, те је туженог обавезао да тужиоцу тај износ исплати, са законском затезном каматом од дана када је утврђена вредност радова налазом и мишљењем судског вештака.

Према оцени Врховног суда, на утврђено чињенично стање другостепени суд је правилно применио материјално право доносиоци побијану пресуду, за коју је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и Врховни суд.

Правилно је становиште другостепеног суда да је тужилац активно легитимисан а тужени пасивно легитимисан у овој парници, с обзиром да је утврђено да је усмени уговор о налогу из члана 600. Закона о облигационим односима, који је закључен између странака, закључен између законског заступника тужиоца и туженог. Тужилац је као посленик извршио своју уговорну обавезу из усменог уговора, а тужени није исплатио вредност свих радова који су изведени на локалу „ВВ“ у Београду у улици ... број .., па је тужени дужан, у смислу члана 600. Закона о облигационим односима да плати накнаду за уговорене и изведене радове.

Неосновано се у ревизији указује да је другостепени суд изменио чињенично стање утврђено у поступку доношења првостепене пресуде и да је другачије ценио исказе сведока и странака. Супротно наводима ревизије, другостепени суд је на одржаној расправи извео све доказе који су изведени у првостепеном поступку, а исказе сведока на околност исплате и дуга туженог према тужиоцу је оценио на исти начин као и првостепени суд односно није поверовао исказима сведока ГГ, ДД и ЂЂ. Исказу сведока ББ другостепени и првостепени суд су поклонили веру, а другостепени

суд је на исти начин као и првостепени суд оценио исказе законског заступника тужиоца и туженог, као и налаз и мишљење судског вештака, јер је исти оцењен као дат по правилима струке. Чињеница да је другостепени суд из налаза и мишљења вештака извео другачији закључак од првостепеног суда, односно да је утврдио да постоји разлика изведених радова и вредности плаћених радова не значи да је другостепени суд променио чињенично стање, имајући у виду члан 394. став 1. тачка 2. и 3. ЗПП.

Врховни суд је ценио и остале наводе изјављене ревизије, којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић